



Що робити, коли ВИКОНУЮТЬСЯ ПРОРОЦТВА?

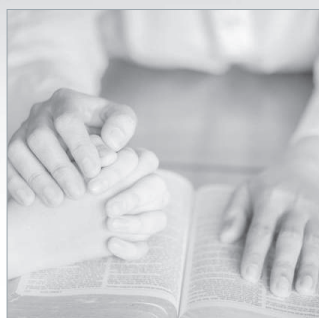
Багато з того, що нам доведеться побачити й пережити, попереду. Нам потрібно бути готовими до чогось особливого. Вивчаючи Святе Письмо й зіставляючи пророцтва, ніколи не думав, що наша країна матиме таке важливе значення у світовому масштабі, аби книга Об'явлення могла відкриватися людям. Ми не знаємо, чи буде час зробити щось більше. Якщо нині Святий Дух торкається вашого серця та просить позбутися поганих звичок, відмовитися від чогось, повернутися до Бога, то це не означає, що так само буде й завтра. Час милості та благодаті спливає. Дорога церкво, ми маємо бути носіями світла й Господньої слави. Полюбіть Господа по-особливому. Нині точиться жорстока війна як в Україні, так і духовній сфері. Чи думаєте ви про це щоразу, коли чуєте звук сирени та прохання сховатися в укритті? Ми часто вже не виходимо з наших осель. Спочатку ми гостро реагували на звук сирени вдень і вночі, а тепер можемо продовжувати готувати щось чи спати під звук сирени. Ми звикли до звуку небезпеки, але не звикаймо до звуків сирени гріха. Будьмо пильними й готовими вийти назустріч Христу.

2



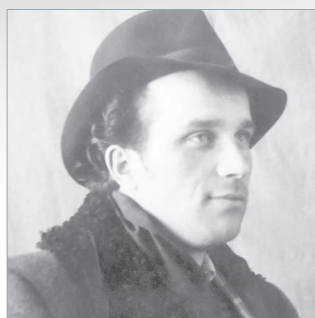
Друге дихання

4



Сказати легко,
а ось зробити

6



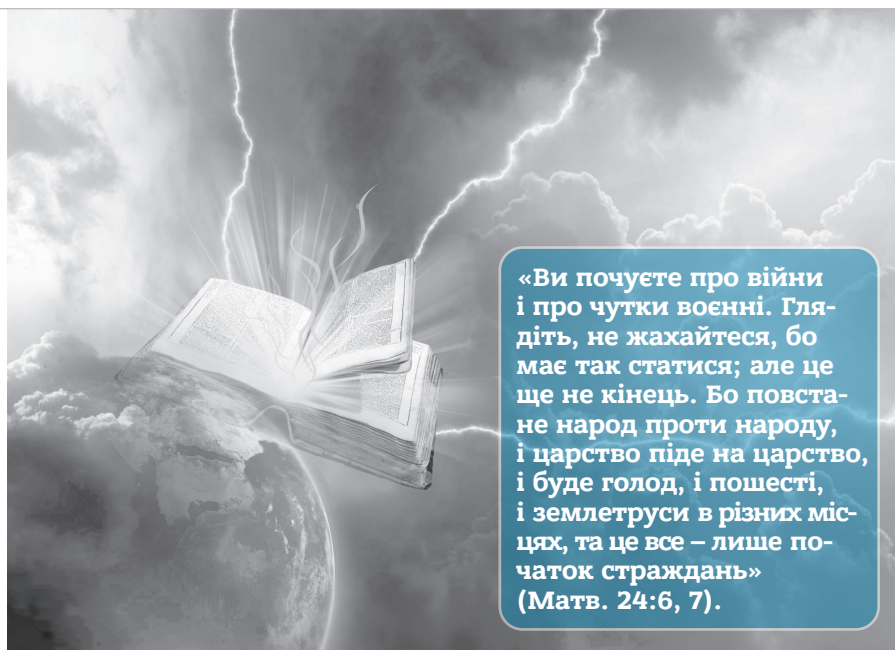
Пообіцяв Богові –
виконай

7



А вікна
не розбилися

13



«Ви почуєте про війни і про чутки воєнні. Глядіть, не жахайтесь, бо має так статися; але це ще не кінець. Бо повстане народ проти народу, і царство піде на царство, і буде голод, і пошесті, і землетруси в різних місцях, та це все – лише початок страждань» (Матв. 24:6, 7).

ЩО РОБИТИ, КОЛИ ВИКОНУЮТЬСЯ ПРОРОЦТВА?

Кожен з нас був шокований, схвилюваний, стурбований, наляканий і неприємно здивований 24 лютого 2022 року, коли дізнався, що в Україні розпочалася реальна війна. Коли ми читали Боже Слово й слухали проповіді про воєнні чутки, то розуміли, що це може статися, адже так говорить Бог. Та коли це трапилося в нашій країні, ми сприйняли війну по-іншому. Ми з вами, адвентисти сьомого дня, мали би найменше бути здивовані тим, що відбувається навколо, адже ми про це читаємо, проповідуємо, свідчимо впродовж довгого періоду часу.

Ми звертаємося до людей з вісткою, що Прихід Христа наближається, адже про це свідчить Біблія. А коли в Україні розпочалася війна, яке пророцтво ми згадували найчастіше? *«Ви почуєте про війни і про чутки воєнні. Глядіть, не жахайтесь, бо має так статися; але це ще не кінець. Бо повстане народ проти народу, і царство піде на царство, і буде голод, і пошесті, і землетруси в різних місцях, та це все – лише початок страждань» (Матв. 24:6, 7).* Чи переконані ви, що ці тексти здійснюються саме перед Другим приходом Христа? Чи вірили ви в це, коли читали їх у Святому Письмі до 24 лютого 2022 року? Ніхто з нас не думав, що Україна братиме участь у виконанні Божого пророцтва з Об'явлення 13, коли звір має вийти на світову арену.

Христос говорив: «Ви будете про це чути, бачити це своїми очима, але не лякайтесь». Чому церква не повинна лякатися, боятися, коли таке відбувається? Святе Письмо свідчить: *«...Бо має так статися» (Матв. 24:6).* Безпосередньо перед

Приходом Ісуса Христа настане час, про який писав пророк Даниїл: *«І повстане того часу Михаїл, великий той князь, що стоїть при синах твого народу, і буде час утиску, якого не було від існування людю аж до цього часу. І того часу буде врятований із народу твого кожен, хто буде знайдений записаним у книзі» (Дан. 12:1).*

А якщо Бог відповість «ні»?

«Та це все – лише початок страждань». Ми не знаємо, що чекає нас завтра чи через п'ять хвилин, але як віруючі люди не маємо лякатися цих подій. Ми повинні бути мужніми й відважними, тому що знаємо Боже Слово. Почувши, що в нашій країні розпочалася війна, ми відразу молилися. Були тижні молитовного пильнування. Молитва лунала безперервно під час воєнних дій навіть у Всесвітній адвентистській церкві. Люди закладали піст, молилися про покаяння, очищення серця, аби Бог зупинив кровопролиття, смерть, страждання, знуцання, агресію, війну. Проте в багатьох виникає запитання: увесь світ об'єднався в молитві за припинення війни, чому ж війна не зупиняється, а стає дедалі жорстокішою?

Ніколи не думав, що доведеться промовляти: «За декілька тижнів до війни...» Цю фразу ми чули лише від наших дідухів і бабусь. За декілька тижнів до війни я був на служінні в молодіжній церкві Чернівців. У них є гарна традиція розповідати особисті досвіди з Богом перед служінням. Тієї суботи досвідів було багато, як ніколи. Дехто розповідав, як мав проблеми на роботі, постився, і Бог розв'язав їх. Інші діли-

лися досвідом про дотримання суботи, зцілення, стосунки тощо.

Слухаючи досвіди, я радів, що наша молодь у мирний час має близькі взаємини з Богом і дотримується Його принципів. Вони натхненно ділилися своїми духовними перемогами. Та як вони почувалися б і поводитися, якби Господь відповів на їхню молитву «ні»? Адже багато братів і сестер пережили досвіди, коли наприкінці навчання в інституті державний іспит ставили саме на суботу і, незважаючи на ревні молитви, вірність Богові, не переносили його на інший день. Іспит, звісно, наші брати й сестри не складали. І всі роки навчання, і диплом про вищу освіту, і можливість обійняти гарну посаду просто перекреслювалися. Що тоді було з їхньою вірою, довірою Богові, духовністю, стійкістю?

В Україні йде особлива війна, після завершення якої невідомо, що буде на світовій арені. Ми розуміємо, що пророцтво говорить про те, хто матиме силу та владу, щоб впливати на світ, який наближається до Приходу Христа. Церква молиться, закладає піст, просить Бога, щоб Він зупинив війну. Та чи готові ми до того, що може настати час, коли Господь скаже «ні»? Ми просимо про звільнення нашої країни від загарбників, про мир для нашої землі, але чи готові ми до того, що Бог промовить: «Дорогі мої, я хочу дарувати звільнення для всієї планети, для Всесвіту, щоб не було темної плями гріха не лише для України»? Я не стверджую, що війна в Україні – це виконання останнього пророцтва. Ми знаємо, що настане час, коли постане народ на народ, царство на царство, коли все навкруги руйнуватиметься, коли прийде кінець усьому. Чи готові ми з вами до цього?

Пригадайте тиждень перед війною. Що нас наповнювало, про що ми говорили, до чого готувалися, які взаємини будували, про що молилися? Скільки разів ми з'ясували стосунки, розв'язували конфлікти на роботі, з родиною чи сусідами? За перший місяць війни, я впевнений, ви навіть не згадали про жодну образу й конфлікт. Ми повинні готуватися до останнього часу. Прийде час, коли Господь скаже нам: «Ні!», бо пророцтва мають виконатися.

Полюбіть Господа по-особливому

Багато з того, що нам доведеться побачити й пережити, попереду. Нам потрібно бути готовими до чогось особливого. Якими ми повинні бути як церква адвентистів сьомого дня? Що маємо робити, коли бачимо виконання пророцтв? Вивчаючи Святе Письмо й зіставляючи пророцтва, я ніде не знаходив України. Ніколи не думав, що наша країна матиме таке важливе значення у світовому масштабі, аби книга Об'явлення могла відкриватися людям.

Дорогі читачі, ми не маємо права впадати в розпач, розчарування, депресію. Це не той стан, у якому має перебувати церква. Якщо ми зневірюємося, знаючи Святе Письмо, праці Духа Пророцтва, то хто понесе в цей світ останню вістку спасіння, істину про покаяння, про близький Другий прихід Христа.

Багато хто втратив свій будинок, квартиру, але на Небі Бог приготував для вас значно кращу оселю. Господь віддав за вас Своє життя. Це наша з вами місія під час війни, і ніхто замість нас її не виконає (див. Об'явл. 13:1). Навколо нас є багато сердець, не освячених Господньою славою, яких не торкнулося Боже Слово. Аби виконалося пророцтво, записане в книзі Об'явлення 18, кожному з нас необхідно подбати про дещо особливе. «Вона ж народить Сина, і даси Йому ім'я Ісус, бо Він спасе Свій народ від його гріхів» (Матв. 1:21). Ці слова стосуються кожного з нас. Немає значення, який у вас церковний стаж. Слова «Свій народ» вказують на те, хто буде серед спасених і вийде назустріч Христу, коли Він йтиме на хмарах небесних? Що означає бути Його народом, належати Йому? Ми не можемо звіщати Господню славу, якщо наше серце не буде належати Йому.

Будьмо відвертими й чесними: якщо ми приходимо на служіння, називаємо себе адвентистами, це ще не означає, що наше серце належить Богові. Господня вісниця пише, що лише христоподібний характер, наші слова, бажання, мотиви, очікування, думки свідчитимуть про нашу приналежність Господу. Ми не знаємо, чи буде час зробити щось більше. Якщо нині Святий Дух торкається вашого серця та просить позбутися поганих звичок, відмовитися від чогось, повернутися до Бога, то це не означає, що так само буде й завтра. Час милості та благодаті спливає. Зробімо все можливе, аби бути з Богом, адже Він спасе Своїх людей.

Хоч би ще одну мить благодаті

«Бо так, як було за днів Ноя, таким буде прихід Сина Людського. Бо так, як у ті дні перед потопом їли й пили, одружувалися і виходили заміж – аж до того дня, як Ной увійшов у ковчег, і ніхто не знав» (Матв. 24:37–39). Чи стосуватиметься мене, кожного члена Церкви те, що було за часів Ноя і що знову повториться? У розділі «Потоп» із книги Е. Уайт «Патріархи і пророки» написано: «Неможливо описати жах, який охопив людей і тварин. Ревіння розбурханої стихії пересиливало голосіння людей, що знехтували Божим авторитетом. Звірі, налякані бурею, кидалися до людей, ніби сподіваючись

отримати від них допомогу. Декотрі люди прив'язували себе та своїх дітей до сильних тварин, покладаючись на їхню витривалість. Іноді прив'язували себе до стовбурів величезних дерев, що росли на вершинах пагорбів і гір, але вирвані з корінням, дерева зникали у виручій воді разом з людьми, прив'язаними до них. Коли вода почала підніматися все вище й вище, люди намагалися знайти притулок на найвищих горах. Часто між людиною і твариною точилася боротьба за мізерний клаптик землі, доки обох не змивали потоки.

З найвищих гірських вершин люди дивилися на безмежний океан. Тепер серйозні застереження Божого слуги перестали бути об'єктом презирства й насмішок. Як же палко бажали ці приречені на загибель грішники повернути ті втрачені можливості. Як вони благали, щоб їм була дана бодай одна година випробування, хоча б мить благодаті, ще одне слово з уст Ноя. Однак вони більше не могли чути лагідного голосу милості» (С. 100, 101).

Багато людей, які бачитимуть Прихід Христа, будуть повертатися до гір і скель, а не назустріч Йому. Вони промовлятимуть ті самі слова, аби була дана бодай одна година випробування, хоч би ще одна мить благодаті, ще одне слово милості, яке закликала б любити, пробачати, бути добрим і чесним, щирим і покірним. Аби ще хоч раз... Проте вже нічого не можна буде змінити.

Дорога церкво, брати й сестри, ми маємо бути носіями світла й Господньої слави. Якщо ми не налагодимо наші взаємини з Господом, не дозволимо Богові змінити наші серця й характер, ми не будемо гідні зустрічати Христа. Святий Дух ще працює над кожним із нас, щоб ми прийняли рішення належати лише Богові. Полюбіть Господа по-особливого. Звершуйте служіння для Бога сьогодні. Не втрачайте цієї можливості. Нині точиться жорстока війна як в Україні, так і в духовній сфері. Ми не знаємо, що станеться завтра.

Чи думаєте ви про це щоразу, коли чуєте звук сирени та прохання сховатися в укритті? Ми часто вже не виходимо з наших осель. Спочатку ми гостро реагували на звук сирени вдень і вночі, а тепер можемо продовжувати готувати щось чи спати під звук сирени. Ми звикли до звуку небезпеки. Але не звикаймо до звуків сирени гріха. Будьмо пильними й готовими вийти назустріч Христу. Нехай до кожного вірного християнина будуть звернені слова: «Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єрем. 31:3).



Василь
Лавренюк

ЗАПЕЧЕНА РИБА

«Цей Бог – то наш Бог на вічні віки, Він буде провадити нас аж до смерті» (Псал. 48:15).

Одна молода жінка вирішила вразити свого чоловіка, приготувавши особливу вечерю. Зі всіх рецептів вона обрала те, що вважала своєю коронною стравою, – запечену рибу. Вечеря вдалася, чоловік подякував, але потім запитав:

– Люба, а чому ти приготувала рибу без голови та хвоста?

Запитання завело жінку в глухий кут і вона розгублено відповіла:

– Навіть не знаю. Моя мама завжди готувала рибу саме так.

За першої нагоди вона запитала маму, чому та завжди готувала рибу без хвоста й голови, і мама відповіла, що так робила її мама. Тоді жінка звернулася із запитанням до бабусі й нарешті почула пояснення:

– Коли ми з твоїм дідушем одружилися, то жили бідно. Духовка в плиті була маленька, а деко для запікання – ще менше. Доводилося відрізати голову та хвіст риби, щоб вона помістилася. Потім я просто звикла так робити.

Ми, як і ця молода жінка, багато робимо за звичкою, за звичаєм, наслідуючи когось. Ми не розуміємо причин, не замислюємося, чи можна зробити інакше та краще. Просто робимо, навіть якщо результати не найкращі. Інші, навпаки, слухають своє серце, ніби можуть знати, який шлях ліпший. Треті вважають, що все пізнається через досвід, і люблять повторювати, що на помилках навчаються. Дуже сумно усвідомлювати, що наблизився кінець життя, але ти рухався не в той бік.

Що наприкінці дороги, якою йдеш ти? Боже Слово попереджає: «Буває, дорога людині здається простою, та кінець її – стежка до смерті» (Прип. 14:12). Іди по життю під керівництвом Того, Хто може гарантувати щасливе завершення подорожі, Чий шлях веде до вічності.



ДРУГЕ ДИХАННЯ

**«НЕ БІЙСЯ, АЛЕ ГОВОРИ
І НЕ МОВЧИ».**

Дії 18:9

Кожен з вас, напевно, чув про друге дихання. Чи ви коли-небудь отримували друге дихання на фізичному рівні? Нині фахівці по-різному ставляться до цього явища. Одні дослідники вважають, що це відбувається суто на психічному рівні людини: вона починає думати про щось інше – і все в її тілі починає змінюватися. Складається враження, що людина отримала друге дихання. Інші спеціалісти говорять, що організм людини у важкий період життя перемикається на інше джерело енергії.

У моєму дитинстві був момент, коли я одержав друге дихання. Це сталося, коли я навчався в початковій школі. Улітку батьки відправили мене в дитячий спортивний табір. Я потрапив у групу, яка була старша від мене за віком. Тренер, даючи спортивні навантаження, орієнтувався не на мене, наймолодшого, а на старших хлопців. Навантаження були досить серйозні. Одного разу ми бігали в лісі і я вже не мав сили, задихався. Зупинитися я боявся, щоб не загубитися. Основна група хлопців була дуже далеко від мене. Мені було дуже важко дихати, і здавалося, що це кінець. **Саме тоді, коли я був готовий здатися, з моїм організмом дещо сталося. Наче хтось клацнув внутрішній перемикач – і я почав легко дихати. Я не лише наздогнав свою групу, а й обігнав їх. Той випадок я запам'ятав назавжди. Людина за певних обставин може отримати друге дихання. Уже дорослим я спілкувався з професійними спортсменами, які їздили на міжнародні змагання. Вони стверджують, що самі отримували друге дихання.**

Боже Слово розповідає про те, що біблійні герої також відчували друге дихання у своєму житті. Мойсей був готовий здатися, пророк Ілля не бачив сенсу свого життя. Іван Хреститель був розчарований, пригнічений, ув'язнений, вважав, що його життя не склалося. Апостол Павло також відчув друге дихання. Господь завжди посилає Своїм

послідовникам Боже Слово, допомогу, вістку, яка відкриває в їхньому житті друге дихання.

Поняття «друге дихання» стосується й сімейного життя. Інколи подружжя переживає кризу: люди не бачать перспектив у збереженні їхньої сім'ї. Чоловік і дружина, здається, перестають боротися за сімейне щастя й розлучаються.

Ця тема актуальна й щодо духовного життя, коли християнин не відчуває насолоди від дослідження Біблії, молитви, звершує служіння за звичкою. Він спостерігає, що довгий час нічого не змінюється на краще в духовній сфері, не бачить сенсу далі вести подвійне життя і приймає рішення поставити крапку в духовному зростанні.

Часто батьки готові опустити руки, адже роками моляться про навернення до Бога своїх дітей, їхнє виховання, а вони все одно продовжують жити світським життям. Християни моляться за рідних, друзів, які живуть у гріху та приречені на загибель, а вони відкидають істину й Бога. Чи є для них надія і шанс на друге дихання?

Тема другого дихання також актуальна і щодо здоров'я. Останнім часом я зустрічаю людей, які приречено опускають руки, готові здатися в боротьбі з важкою тривалою хворобою, рідкісними діагнозами, обставинами.

БОГ ДУМАЄ ІНАКШЕ

«У видінні вночі Господь сказав Павлові: Не бійся, але говори і не мовчи, бо Я з тобою, і ніхто не накинеться на тебе, щоб заподіяти тобі зло, тому що маю в цьому місті багато людей! І він залишився на рік і шість місяців, навчаючи в них Божого Слова» (Дії 18:9–11). Ці біблійні вірші дають людям надію на Бога за будь-яких обставин життя. Апостол Павло переживав кризу, непростий період. Нам часто здається, що біблійні герої – люди, які позбавлені негативних моментів, розчарувань,

переживань, що їхньому життю нічого не загрожувало. Біблія реалістично змальовує нам життя багатьох християн.

У Филипах Павло переживав чорну смугу: були проблеми в служінні, гоніння й переслідування. Апостол був готовий здатися, опустити руки. Він перейшов в іншу місцевість, у перспективне місто Коринт. У цьому стратегічному місті Павло сподівався організувати церкву і досягти успіху в проповіді Євангелія. Апостол обрав це місто не випадково. Якщо на останніх сторінках вашої Біблії є карта, подивіться на географічне розташування цього міста. Кораблі, що перевозили різний вантаж, мали два варіанти: або зайти в порт Коринта, розвантажити товар і по спеціальних коліях перевезти його на інший берег острова, або обпливати півострів декілька місяців. Часто кораблі потрапляли в шторм, сідали на мілину. Це було небезпечно для життя. Тому переважна більшість кораблів заходила в порт Коринта.

Коринтяни завдяки цьому стали багатими. Вони мали багато грошей, часу для розваг, і тому в них виникали різні негарні думки. Досі існує слово «коринтувати», тобто вести вільний спосіб життя, не думаючи про завтрашній день. Проте Павло розумів, що це портове місто є перспективним для проповіді Євангелія. Якщо буде заснована церква, то вістка про Бога поширюватиметься по більшій частині Римської імперії. Він прибув з командою, почав звершувати служіння. Однак згодом побачив, що бажаного результату немає.

Можливо, ви сьогодні також переживаєте подібне й думаєте, що потрібно поставити крапку в певній справі, сфері та зайнятися чимось іншим. Такі негативні думки почали виникати і в апостола Павла. Можливо, він вирішив покинути Коринт. Проте Бог звернувся до нього: «Павле, не бійся». **Сьогодні Господь говорить і до вас: «Не бійся». Можливо, ваше життя сповнене страху за завтрашній день, роботу, здоров'я, рідних. Хтось боїться смерті й війни,**



вірусу, який заповнив світ. Цей страх паралізує нас і не дозволяє, щоби Божий потенціал міг реалізуватися в нашому житті, служінні, сім'ї, вихованні дітей.

«НЕ БІЙСЯ, АЛЕ ГОВОРИ І НЕ МОВЧИ»

Бог звертається в нічному видінні до Павла, щоб той не просто не боявся, а говорив і не мовчав, щоб довірився Йому. «Не бійся, але говори і не мовчи» (Дії 18:9). Можливо, апостола Павла осуджували через його служіння, йому загрожувала небезпека, він стикнувся з протидією людей, оскільки ті не бажали слухати вістку спасіння, змінювати щось у своєму усталеному житті. Люди бувають злі й агресивні. Проте Бог чітко повелів апостолу не мовчати, а покластися на Господа і, незважаючи ні на що, продовжувати говорити про Спасителя. Коли ми одержуємо від Бога підтримку й не боїмося свідчити про Його любов, милість і чудеса, тоді Блага вістка має іншу силу та вплив і ми зміцнюємося в істині. Господь сьогодні, в останній час, розраховує на нас в євангельській роботі, як колись розраховував на Павла. Ми проповідуємо від імені Бога людям, яких Він посилає в наше життя. Повеління Христа не боятися часто лунає зі сторінок Святого Письма. Тому Його обітниця варто довіряти.

Божої обітниці достатньо

Бог запевняє Павла: «Бо Я з тобою». Тому він повинен продовжувати звіщати про Господа, вірити, відвідувати церкву. Це найбільша обітниця всього Священного Писання. У Слові Божому знаходимо чимало схожих обітниць, наприклад: «Я з вами по всі дні аж до кінця віку!» (Матв. 28:20). Бог запевняє, що Він перебуває поруч з вами, вашою сім'єю, у вашій оселі, на роботі. Ми часто падаємо, грішимо і тому починаємо сумніватися, чи є сенс у нашому духовному житті. Чи приймає мене Бог таким, який я є? Чи перебуває Бог у такі моменти поруч зі мною? Апостол Павло також не був безгрішною людиною, помилявся, падав, проте Господь запевняє його, що буде з ним.

Саме присутність Ісуса Христа дарує нам те, що кожен із нас сьогодні шукає: мир, радість, позитив, спокій, зцілення, віру, прийняття, схвалення. Якщо Господь живе в нашому серці, то ми маємо все, що потрібно.

Ніхто не заподіє тобі зла

«І ніхто не накинеться на тебе, щоб заподіяти тобі зло» (Дії 18:10). Очевидно, Павлові погрожували через те, що він проповідує про Христа, і хотіли

заподіяти зло. Навколо кожного з нас є люди, яких диявол може використувати, щоб заподіяти нам зло: нашому майну, нашим сім'ям, дітям, нашій вірі, репутації. Це можуть бути співпрацівники, сусіди, родина. Вони не сприймають нас, тому що заздрість руйнує серця багатьох людей. Бог не говорить, що таких людей, противників, не буде в нашому житті, проте їм нічого не вдасться. Усяка зброя, яка буде піднята на нас, не спрацює. «Жодна зброя, що зроблена буде на тебе, не матиме успіху, і кожнісінького язика, який стане з тобою до суду, осудиш. Це спадщина Господніх рабів, а їхню оправдання від Мене, говорить Господь!» (Ісаї 54:17). Вірте в Божі обітниці, адже Він дав їх нам не дарма.

Люди намагатимуться обмовити вас, зіпсувати вашу репутацію, аби показати, що ви такі самі, як і вони. Люди з різних причин говорять неправду, діють підступно, але Ісус запевняє, що жодне несправедливе слово не спрацює проти нас. «Не бійтеся тих, що вбивають тіло, душі ж убити не можуть; бійтеся більше того, хто може і душу, і тіло погубити в геєні. Хіба два горобці не продаються за асарія? Проте жодний з них не впаде на землю без волі вашого Отця. А вам усе волосся на голові пороховане. Не бійтеся; бо ви краці за багатьох горобців» (Матв. 10:28-31).

Бог пам'ятав про апостола Павла, його служіння в Коринті, і Він пам'ятає і про вас, ваші переживання, обставини, яким би не було ваше життя. Ісус любить вас, і ви найцінніше, що в Нього є на Землі. Ви Його творіння, за яке Христос віддав Своє життя. Друге дихання стосується і Церкви, і кожної громади зокрема. Історія нашої Церкви переживала підйоми й затишшя. Кожна громада може відчути друге дихання у відродженні членів Церкви, молитовному житті, посвяченому служінні, місіонерській роботі.

Бог бачить потенціал там, де ви його не бачите

«Тому що маю в цьому місті багато людей! І він залишився на рік і шість місяців, навчаючи в них Божого Слова» (Дії 18:10, 11). Апостол Павло був готовий опустити руки, усвідомлюючи, що його служіння в Коринті не має сенсу. Проте Бог бачить ситуацію інакше. Він бачив, що в тому місті багато людей, які мали почути про Спасителя, отримати надію, бачив потенціал коринтян, що є шанс їх спасти. Бог бачив сенс у служінні апостола Павла. Він розраховував на нього. І нині є сенс відвідувати молитовне зібрання, досліджувати Біблію, звершувати служіння в церкві, надіятися на навернення до Бога ваших рідних і друзів, свідчити своїм практичним життям. Бог бачить потенціал там, де ви його не бачите.

Якщо у вас виникає думка здатися в будь-якій сфері вашого життя, зупиніться, не опускайте рук передчасно. Бог може дати вам друге дихання й сили, щоб іти далі. Якщо ви відкинете страх, приймете Христа і Він перебуватиме у вашому серці, то той потенціал, який Бог заклад у вас ще до вашого народження, проявиться дивовижною силою у вашому житті.

Апостол Павло послушався Бога й залишився в Коринті проповідувати, продовжувати Його справу. Доки Господь не повелів вам іти в інше місце, то не варто покидати те, де Він вас поставив. Він розраховує на вас там, де звелів вам звершувати служіння чи свідчити своїм життям. Лише за словом Його крокуйте далі по життю. Почуйте Його голос, переконайтеся, що саме Він звертається до вас, довіртеся Його провидінню.

Місто Коринт, Тернопіль, Одеса... Ми дивимося на міста й думаємо, чи є там якась перспектива, чи може хтось прийти до Бога? Чи може там утворитися церква? Чи є в містах України люди, які чекають на вістку спасіння? Звісно, є. Бог бачить потенціал кожного міста й села, навіть маленького, у якому майже немає роботи. Є сенс розповідати навколишнім про Бога. У вас для цього відкриється друге дихання.

Нехай Святий Дух торкається вашого серця, позбавить вас будь-якого страху і допоможе вам виконати призначення, до якого Він вас покликав. Нехай Бог подарує вам друге дихання, якщо ви зібралися здатися й опустити руки. Господь поруч...



Леонід
Рутковський

«Від кожного істинного послідовника Христа повинен йти вплив, який дає людям життя, мужність, надію і справжнє зцілення.»

Е. Уайт



СКАЗАТИ ЛЕГКО, А ОСЬ ЗРОБИТИ...

Слова «сказати легко, а ось зробити...» ми часто чуємо в різних сферах свого життя. У молодості я дуже гнівався. Неодноразово говорив собі, що більше не ображатимуся. На жаль, легко сказати, але нелегко було позбутися цієї риси характеру. Коли я усвідомив, що тільки Божа благодать може змінити мене, і дозволив Господу це зробити, я почав змінюватися на краще. Не скажу, що цілком упорався із цим завданням, але я значно менше гніваюся, аніж це було в молодості. Божа благодать не лише допомагає нам змінити характер і серце, а й дарує освячення й виправдання. Усі наші духовні перемоги ми здобули завдяки Божій благодаті. Людськими силами ми не можемо перемогти нашу гріховну природу.

Як же навчитися любити ближнього, як самого себе, як навчитися любити ворогів? Це рекомендація чи заповідь? «Бо весь Закон міститься в одному виразі: Люби свого ближнього, як себе самого» (Гал. 5:14). Це заповідь, адже Христос не рекомендує, а закликає нас любити ближніх і ворогів.

«ВИТРИ МЕНЕ З КНИГИ СВОЄЇ»

Вражає історія про те, як Мойсей відреагував на слова Бога: «Я хочу знищити ізраїльський народ і від тебе зробити інший народ, який слухатиметься Мене. Цей народ ображав Мене, змушував гніватися, відступав від Мене. Відійди, Мойсею». Чи лестило Мойсеєві, що від нього піде великий народ? Деяким людям було би приємно почути таке від Бога. Проте Мойсей промовив: «А тепер, коли б Ти пробачив їм їхні гріхи! А як ні, – витри мене з книги Своєї, яку Ти написав» (Вих. 32:32).

Мойсей знав, що він записаний у Книгу життя. Йому довелося багато постраждати від ізраїльського народу, але він просить Бога пробачити їхні гріхи. Вони неодноразово намагалися вбити його, не кажучи вже про постійні повстання й нарікання. Проте Мойсей молиться, що не хоче спасатися без ізраїльського народу.

Чи міг би я так молитися за свій народ? У моїх жилах тече кров двох народів, і я маю причини переживати за них. Проте я не готовий сказати Богові, щоб Він викреслив мене з Книги життя, якщо не пробачить моєму народові. Розумію, що до цього потрібно прагнути, адже це вершина любові. Я дуже хочу, щоб мій народ був спасений, бажаю йому благополуччя, безпеки, але так по-

«Любіть ваших ворогів, благословляйте тих, що проклинають вас, робіть добро тим, що ненавидять вас, і моліться за тих, що кривдять і переслідують вас, щоб бути вам синами вашого Отця, що на небі»

Матв. 5:44, 45.



молитися я не готовий, бо не хочу бути викресленим із Книги життя, втратити вічність. Заради своїх дітей я можу це зробити, оскільки ніхто з батьків не хоче бути на Небі без дітей. Мойсей мав таку любов до своїх ближніх, свого народу, що готовий був пожертвувати не лише своїм життям, а й вічною долею.

Великий сум про духовний стан народу

Ще один приклад самовідданої любові знаходимо в особі апостола Павла. Він найбільше постраждав від свого народу. «Від юдеїв я дістав п'ять разів по сорок ударів без одного. Тричі киями був я битий. Один раз був каменований... У подорожах був часто: у небезпеках на ріках, у небезпеках від розбійників, у небезпеках від одноплемінників, у небезпеках від язичників, у небезпеках у місті, у небезпеках у пустині, у небезпеках на морі, у небезпеках від лжебратів» (2 Кор. 11:24, 26). Він дивом вижив.

Подивіться, як Павло ставить до цього народу, у чому виражається його любов до них. Що його найбільше турбувало? «Істину кажу в Христі, не обманю, як свідчить мені моя совість у Дусі Святому: я маю великий смуток і безупинний біль у своєму серці!» (Римл. 9:1, 2).

Зверніть увагу на слова «великий смуток і безупинний біль у своєму серці». Апостолу не просто сумно, він переживає за свій народ. Коли він знаходив час радити, якщо був постійно засмучений? До того ж він сам говорив, щоб ми, християни, невпинно раділи в Господі. Очевидно, це можливо: поєднати сум за своїх друзів, свій народ і водночас мати радість у Господі. «Бо я бажав би сам

бути відлученим від Христа задля моїх братів, моїх рідних за тілом, тобто ізраїльців, яким належить синівство, слава, звіти, законодавство, служіння і обітниця» (Римл. 9:3, 4). Апостол демонструє найвищий рівень любові до свого народу. Це Христовий дух. Бути «відлученим від Христа» означає те саме, що бути викресленим із Книги життя.

Любов Павла, що перевершує будь-яке розуміння, сприяла вічному спасінню ізраїльського народу. «Брати, бажання мого серця і молитва до Бога – за Ізраїль на спасіння» (Римл. 10:1). Апостола найбільше хвилював духовний стан ізраїльського народу. Вони вигнали його, і він пішов завершувати місіонерську роботу серед язичників, але при цьому не забув про свій народ. Ба більше, Павло використав цю ситуацію для того, щоб ізраїльський народ замислився, чому він не проповідує для них. Чому всі прекрасні Божі обітниця мають виконуватися в житті язичників? Чи не втратили вони щось у своєму духовному розвитку? «Кажу вам, язичникам: оскільки я є апостол для язичників, то прославляю моє служіння; може, цим я викличу ревність своїх рідних за тілом і спасу декого з них» (Римл. 11:13, 14). Апостол Павло розраховував, що ізраїльтяни почнуть ревнувати. Найбільше апостол молився про їхнє навернення до Бога й духовне відродження. Дехто прийняв його вістку й отримав спасіння.

Чи можливо любити ворогів?

Незабаром усе земне буде знищено. Господь похитне нашу Землю та створить усе нове. Так само Бог бажає змінити нас, оновити, відродити, адже Його не влаштовує наш гріховний характер. Йосип Флавій пише, що юдеї страждали від римлян

120 років. Лише в I столітті було знищено близько 2 млн євреїв. Тоді ізраїльське населення було не таке численне. Там теж діялося страшне. Сотні тисяч гинули в одній битві. Також були добровольці, які намагалися врятувати і повернути свободу своїй країні. Голокост – не єдина трагедія, коли загинуло 6 млн людей.

«А Я кажу вам: Любіть ваших ворогів, благословляйте тих, що проклинають вас, робіть добро тим, що ненавидять вас, і молитесь за тих, що кривдять і переслідують вас, щоб бути вам синами вашого Отця, що на небі» (Матв. 5:44, 45). Христос не говорить, що бажано навчитися прощати ворогів, благословляти їх. Він наголошує, акцентує: «Я говорю вам!» Тому це заповідь, а не побажання. Благословляти тих, хто проклинає нас, – це найскладніше і найкраще в житті. Зазвичай благословляють на якусь добру справу чи починання, як-от: весілля, роботу, поїздку, будівництво. А Христос говорить, що найлютішому ворогові потрібно висловити найдобріші побажання. Робити добро тим, хто вас ненавидить? Легко сказати, але дуже складно зробити. Чи потрібно брати на себе таке складне, іноді майже неможливе завдання? **Христос дав таку заповідь, щоб урятувати нашу душу від ненависті й помсти. Бог сказав, що ворог отримає свій бумеранг, адже що посіяв, те й пожне. Господь Сам відплатить ворогові.**

Це сталося 1922 року. Якось до лікарні привезли тяжко пораненого чоловіка. У нього був страшний шрам на обличчі. Його медсестрою виявилася молода

вірменка. Поглянувши на пацієнта, турка за національністю, вона впізнала його. Колись на її очах він убив усю її сім'ю. У душі вірменки розпочалася боротьба. Оскільки жінка була не просто медсестра, а й християнка, вона мала доглядати за ним у лікарні, робити різні процедури. З одного боку, він заслуговував на смерть. Її біль та емоції говорили: «Як ти можеш це витримати? Сам Бог дав тобі в руки вбивцю твоєї сім'ї. Не допомагай, не рятуй його, просто дай йому спокій, не доглядай за ним, і він сам помре». Вона ревно молилася, як її учинити. Проте Бог дарував їй християнську любов до вбивці її батьків. Вона ніколи не думала, що опиниться в такій скрутній ситуації. Господь допоміг медсестрі контролювати свої емоції. Вона доглядала за своїм ворогом, він одужав.

Розуміючи, що вона вірменка, якось він запитав: «Чому ти мене лікувала? Якби ти знала, хто я такий, ти б до мене навіть не підійшла». Жінка відповіла йому, що вона медсестра і виконувала свій обов'язок. Так чинять християни.

Вона не зізналася, що впізнала в ньому вбивцю її батьків. У душі пацієнта щось коїлося, не давало йому спокою, адже він убив багато вірмен. Коли його виписували з лікарні, вона все ж таки зізналася, що відразу впізнала його. Він убивця, але Бог допоміг їй робити добро, благословити його й лікувати. Він був шокований її вчинком. Медсестра здобула перемогу у своєму серці, вона показала особистим прикладом, як би вчинив Ісус Христос.

ХРИСТОС ЗНАЄ ВСЕ

Ніхто з нас не думав, що опиниться в схожій ситуації, що нам, християнам, доведеться виконувати Божу заповідь – бажати ворогам добра. Це неможливо уявити, коли точиться війна. Якщо Господь не допоможе нам контролювати свої емоції, якщо ми не покладатимемося на Нього, ми помремо духовно. Ми не можемо звільнитися від емоцій, і не потрібно цього робити. Просто треба навчитися контролювати їх. Нині ми навчаємося на практиці не проклинати наших ворогів, а віддати суд над ними Богові. Про це легко говорити, але дуже складно зробити.

Христос знає, що таке емоції та біль, знущання, бо найбільше постраждав від нас, людей. Господь постраждав не лише за віруючих, а й за всі нації без винятку, за кожного грішника. Бог не міг дати заповідь «Любіть ваших ворогів», якщо Сам цього не робив. Христос прийшов на нашу Землю не лише для того, щоб дати заповіді, а й залишив приклад нам, як її виконати. Бог сьогодні виливає благодать, щоб ми навчилися прощати, милувати, молитися за ворогів, про їхнє навернення до Нього та благословляти їх, як би важко не було. Господь бажає, щоб нас непокоїло духовне відродження нашого народу. Якщо хочете добра своєму народові, молитесь день і ніч про їхнє навернення до Бога.



Григорій
Арутюнян

ПООБІЦЯВ БОГОВІ — ВИКОНАЙ



Євген Колодій

Мир вам. У час війни, горя та страждань ці слова набувають особливо глибокого значення. Якось я розмовляв з одним чоловіком, який брав участь у бойових діях. Він розповідав, що одного разу вночі їхня група опинилася на мінному полі. Коли міни

почали підірватися і гинули його друзі, серед них не було невірних. Усі молилися й хотіли залишитися живими. Усі кричали до неба: «Господи, рятуй! Ми зробимо для Тебе все, що Ти хочеш».

Коли я слухав його, пригадав історію, яку колись розповідав мій дідусь Євген Миколайович Колодій. Він опинився в Ленінграді й пережив усю блокаду в лавах радянської армії під час Великої Вітчизняної війни. Одного разу, коли вони переправлялися через Ладогу, їхній батальйон опинився під обстрілом ворожої авіації. Розривалися бомби. На понтонних мостах не було куди подітися. Він розповідав, що поруч впала бомба. Потужною ударною хвилею його відкинуло в річку. Там був страшний гуркіт і шум, а під водою – цілковита тиша. Він відчув, як опинився на самому дні. Це було недалеко від берега, не дуже глибоко. Тоді він зрозумів, що це кінець. Мій дідусь помолився: «Боже, якщо Ти спасеш мене, я все життя служитиму тобі». Тієї ж миті чиясь рука вхопила його за волосся й витягла з води. Це була дівчинка, яка бачила, що солдата змило з понтона, і пірнула за ним, аби врятувати. Що вона там робила, ніхто не знає. І чи це була просто дівчинка, теж невідомо.

Адже, коли дідусь, який тоді був юнаком, отямився, дівчинки вже не було поруч.

Закінчилася війна, він залишився живим, неушкодженим повернувся додому на Львівщину і забув про обіцянку, яку дав Богові. Лише коли ще раз неможлива доля підняла меч над його головою, він пригадав, що колись в Ленінграді на дні Ладоги пообіцяв служити Господу за врятоване життя. Мій дід від щирого серця розкався: «Боже, пробач мені, що я забув про свою обіцянку!» Тоді він знайшов істинну Церкву і відтоді все своє життя служив Богові.

Як би не було прикро й сумно про це говорити, війна прийшла в Україну. На нашій землі точаться бої, вибухають бомби, ракети, снаряди, гинуть жінки й діти. Наші бійці мужньо захищають нашу землю. Та скільки з них опиняється в подібних ситуаціях і скільки обіцянок лине до Бога в цей непростий час! Нехай Бог буде біля кожного українця в цій війні.

«Принось Богові в жертву подяку, і виконуй свої обітниці Всевишньому, і до Мене поклонись в день неволі, – Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене!» (Псал. 50:14, 15).



Андрій
Колодій

Помоги мне быть готовой

Я знаю, Ты придешь, и очень скоро,
Забрать Своих любимых от Земли.
Ты помоги, Господь, мне быть готовой
И просмотри здесь, на Земле, дела мои.

Поправь светильник мой, где светит слабо,
Проверь фитиль, чтоб гарью не коптил,
И масло влей, чтоб поздно или рано
Он не потух, а радостно светил.

Не дай заснуть и отморозить сердце,
Не дай кривыми тропами идти,
Не совершать обряд формально,
А крест Тобой возложенный нести.

Дай бодрствовать и радостно трудиться,
Дай ожидать и миру свет нести.
Ты научи меня, Господь, молиться
О душах, чтоб к Голгофе привести.

Дай насыщаться чудным Божьим Словом.
Излей мне в сердце мир и благодать,
Чтоб в день последний я была готова
Всем сердцем Бога славы воспевать.

Я знаю, Ты придешь, и очень скоро,
Забрать жемчужинки – детей Своих,
Ты помоги, Господь, мне быть готовой
И преврати меня в одну из них.



СИЛЬНІШЕ ЗА БУДЬ-ЯКИЙ ПРАЛЬНИЙ ПОРОШОК



Один християнин приніс книги про Бога директорів фабрики, де випускали пральний порошок відомої марки. Коли християнин заговорив з ним про Божу силу, директор розсміявся та сказав, що він не має часу на такі дурниці та якби ця проповідь була істинною, то на планеті вже не залишилося б поганих людей.

З вікна кабінету було видно дітей, які грали в забрудненому одязі. Християнин вказав на них директорів:

– Знаєте, зважаючи на цих дітей, ваш пральний порошок не такий уже й ефективний.

Директор заперечив:

– З якістю порошку все гаразд. Як він подіє, якщо ним не перуть!

– З Богом те саме. Він очищає лише тих, хто погоджується на це, – відповів християнин.

У випусках новин ми постійно чуємо про несправедливість і жорстокість, що творяться в нашому світі, і деякі обурено заявляють:

якби Бог існував, то не було би злих людей. Бог існує. Проблема в тому, що Його немає в житті багатьох людей. Як усесильний Бог може очистити розум, бажання, поведінку всіх цих людей, якщо вони не звертаються до Нього?! Це так само, як не користуватися пральним порошком і скаржитися, що твій одяг у плямах. Найбільша проблема полягає в тому, що люди не звертають уваги на безмірну любов Бога, не користуються нею, не дозволяють, аби вона змінила їхнє життя.

Бог може позбавити тебе будь-якої поганої риси характеру, зробити тебе іншою людиною. Прийди до Нього зараз, зізнайся у своїй провині, дай Богові можливість показати, що Він може творити чудеса. Божя любов сильніша за будь-який порошок. Випробуй її силу у своєму житті.

«Обмий мене зовсім з мого беззаконня, й очисти мене від мого гріха» (Псал. 51:4).

ДВІ ХУСТИНКИ

Одна дівчинка завжди приносила в дитячий садок дві носові хустинки. Якось вихователька запитала, чому вона приносить саме дві хустинки.

– Тому що так сказала мама, – відповіла дівчинка.

– А навіщо вони тобі?

– Одна для носа...

– А інша?

– А інша... – і дівчинка опустила очі.

– А інша? – вихователька чекала на відповідь.

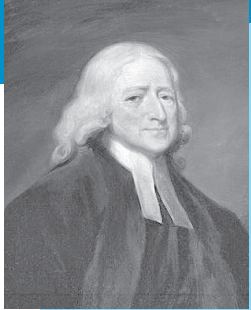
– Щоб витирати очі моїм друзям і подругам, коли вони плачуть.



НЕВЖЕ ВИ НЕ БОЇТЕСЯ?

«Бог для нас – охорона та сила, допомога в негодах, що часто трапляються, тому не лякаємось ми, як трясеться земля, і коли гори зсуваються в серце морів!»

(Псал. 46:2, 3).



Джон Уеслі



Чи маємо ми сміливість? Можливо, це запитання просто не було нагальним для нашої віри?

Джон Уеслі, відомий англійський реформатор, не приховував головної мети своїх духовних пошуків – прагнути до духовної досконалості. Уеслі дійшов висновку: «Я бажаю досягнути справжню суть Євангелія Христового, проповідуючи його язичникам». Він вирішив поїхати до Америки, щоб там проповідувати Євангеліє Ісуса індіанцям. У його душі точилася серйозна боротьба, духовні пошуки не давали спокою, і в одному зі своїх листів він написав: «Серед них я або повірю, або пропаду».

Він сів на корабель і поплив до штату Джорджія. На борту перебувало декілька моравських місіонерів. Під час подорожі корабель неодноразово потрапляв у шторм. Якось Уеслі написав у своєму щоденнику: «Наближається сильний шторм, мені страшно!» І справді, найсильніший шторм обрушився на них. У його розпал моравські місіонери не виявляли ані найменшого страху, продовжуючи проводити свої богослужіння. «Коли вони співали псалом, величезна хвиля накрила судно, зламала на шматки грот-щоглу, і, здавалося, зверху на них вилилася Ніагара», – писав він у своїх спогадах. Пасажири-англійці панікували, кричали, корабель крутився, як тріска, між гігантськими хвилями. Уеслі подумки прощався з життям. Однак моравські місіонери не пропустили жодної ноти.

Уеслі, вражений силою їхнього духу, підійшов до лідера місіонерів і запитав:

– Невже ви не боїтеся шторму?
– Слава Богові, ні, – відповів той.
– Невже й ваші дружини та діти не бояться?

– Ні, вони не бояться померти.

Відповідь вразила Уеслі більше, ніж сам шторм. План Уеслі стати місіонером провалився. «Я поїхав до Америки, щоб навестити до Бога індіанців, але хто навірне мене?» – пізніше написав він у щоденнику. Уеслі повернувся до Англії та відвідав зібрання моравських братів. Завдяки спілкуванню із цими християнами він почав глибше розуміти вчення Христа.

Уеслі став відомим євангелістом і реформатором, плоди його служіння поширилися в усьому світі. «Однак сам він був наведений до Христа, – зазначив Р. Морган, – завдяки маленькій групі, чиє посвячення Господу було таким великим, щоб навіть у несамовитий шторм зберігати незворушний спокій». **Моліться, аби страх не вкрав миру Божого з вашого серця** (Об'явл. 21:8).

Слони в зоопарку

Якось, проходячи повз слонів у зоопарку, я зупинився, здивований тим, що такі величезні створіння були прив'язані тоненькою мотузкою за задню ногу. Ні ланцюгів, ні клітки. Було очевидно, що слони можуть легко звільнитися від мотузки, якою вони прив'язані, але з якоїсь причини вони цього не робили. Я підійшов до дресирувальника і запитав, чому такі величезні тварини просто стоять і не намагаються звільнитися. Він відповів: «Коли вони були молодими та значно меншими за розмірами, ми прив'язували їх тією самою мотузкою, і тепер, коли вони дорослі, достатньо цієї ж мотузки, щоб втримати їх. Виростаючи, вони вірять, що ця мотузка може втримати їх, і не намагаються втекти. Ці тварини могли будь-якої миті позбутися своїх «кайданів», але через віру у свою неспроможність вони стояли там, не намагаючись звільнитися.

Часто багато хто, як ті слони, вірить, що не зможе звільнитися від поганої звички, риси характеру тільки через те, що колись не вдалося. Намагайтеся звільнитися з рабства гріха...



Вхопити свій промінь світла

Моя бабуся завжди ставила на підвіконня травинку в склянці, чи гілочку, чи цибулину. І все проростало. Вона вправно поралася на кухні, худенька, сива, встигаючи все. Співала при цьому... Іноді брала в руки склянку з травинкою і довго дивилася на неї. Коли я запитала, чому вона так любить це робити, бабуся відповіла:

– Так я набираюся сили жити... Бачу квітку, зелену стрілку цибулі й тягнуся, як і вони, ухопити свій промінь світла, що піднімає тендітну травинку.

Так влаштоване життя. Тягніться до світла, незважаючи ні на що!



УСЬОГО ДЕВ'ЯТЬ ХВИЛИН

Подача таксі за чотири хвилини. Я одягаюся, спускаюся на ліфті, розраховуючи вийти з під'їзду й одразу сісти в авто. Виходжу, але з'ясовується, що водій запізнюється й час подачі таксі збільшився на дев'ять хвилин. Я трохи злюся й відразу перетворююся на жінку, яка спізнюється. Надівано капюшон, аби під мокрим снігом не «розтанула» зачіска.

У дворі чистять сніг, їздить маленький трактор, сигналізує мені: «Відійди, заважаєш». Я відходжу до засніженого стовпа, майже втискаюся в нього. Дивлюся, а на ньому висить оголошення: «Пропав собака». Його прикмети: чорний, біла манишка, червоний нашійник. Я прочитала уважно кілька разів. Що ще робити дев'ять хвилин?

Згадала, як улітку все місто шукало собаку сестри. Ми збилися з ніг, теж клеїли оголошення на стовпах, розміщували в інтернеті... Сестра всі ті три дні жила «без лиця». Вона щось робила: готувала їжу, прибирала у квартирі, але дивилася крізь суп і підковдру. Завжди говорила: «Знайдеться, він знайдеться». І її собака знайшовся. Сестра знову стала звичайною жінкою із приємним обличчям. Я зрозуміла, що десь зараз теж живе жінка «без лиця». Може, вона смажить млинці для сім'ї, але подумки чекає дзвінка: «Алло, а це не ваш собака? Такий чорний, а манишка біла...»

Нарешті я сіла в таксі.

– Вибачте за запізнення, – сказав таксист. – Я бабуся віз. Вона слабка, а сьогодні слизько. Я проводжав.

«Який він добрий», – подумала я і сказала:

– Усе гаразд! Бабусі – це важливо.

Усю дорогу ми з ним говорили про наших бабусь.

Уранці наступного дня я вела доньку до садочка. Ми поспішали, майже бігли.

– Мамо, дивися, собачка! – сказала Катруся й махнула рукавичкою.



Катруся дуже любить тварин, тому в цій фразі не було нічого незвичайного.

– Так, собачка, – погодилася я, не дивлячись.

– Сам гуляє. З червоним нашійником.

– Так, – відповідаю я і відразу згадую. – Де? Де песик?

Я озирваюся. Бачу чорного собаку з білою манишкою. Я ж учора читала про нього. Я спробувала підійти до собаки, але він злякався й відсахнувся. Я його розумію: незнайома тітка з активною дитиною, яка намагається погладити мокрими рукавичками. У нього і вухо порване, мабуть, бився з кимось. Я побігла до стовпа; там усе ще висить оголошення та вказаний номер телефону.

Чи можна телефонувати незнайомцю о 7:30 ранку? Я згадую сестру, коли вона шукала собаку, і впевнено набираю номер. Для того, хто шукає свого втраченого друга, – не рано. Два гудки – і стривожений голос відповідає: «Алло».

– Біля нашого будинку ваш собака бігає, шукає щось під снігом. Червоний нашійник, біла манишка.

– А вухо?

– Що вухо?

– У мого вухо незвичайне, ніби порване. А то мені люди телефонують, я біжу, а це чужий.

– Так, вухо одне лежить.

– Біжу!

Собака влаштувався в кутку і не збирався йти. Дочекається господиню! Ми з донькою побігли до садочка. Мені сподобався той ранок. Так приємно бути причетною до чогось гарного, наприклад, до возз'єднання двох друзів. Мені подобається думати, що все життя побудоване з не випадкових ланцюжків подій. Ось учора в машину до водія не випадково потрапила бабуся, яку довелося проводити через ожеледицю. Не випадково три ночі поспіль ішов сніг і трактор прогнав мене з тротуару. Я не випадково опинилася біля стовпа і прочитала оголошення про зниклого собаку. Не випадково я його запам'ятала. Потім ми з донькою не випадково вийшли в той час, зустріли песика, який заблукав, і повернули якісь жінці «лице»...

Я знаю: якщо ти кудись спізнився, то це просто тому, що Той, Хто керує Всесвітом, має інші плани щодо тебе. Ти й не мав встигнути на той потяг, а мусиш, сумний, мало не плачучи від гіркоти, іти додому з валізою і зустріти когось дуже важливого. Проте ти поки цього не знаєш і не розумієш, чому все сталося саме так. Ми й не повинні розуміти всі задуми Бога, а просто жити із вдячністю за будь-який сценарій, приготований для нас.

Усе могло скластися інакше



Якось учень запитав свого вчителя:

– Навколишній світ несе людині благо чи нещастя?

– Я краще розповім тобі історію, – відповів учитель. – Колись жив король,

який вирішив збудувати замок, сповнений чудес. І зробив він у цьому замку залу, у якій усі стіни, підлога та стеля були обклеєні дзеркалами. Стіни там були такі, що якщо хтось вголос скаже «хто тут?», то відразу почує у відповідь луку «хто тут? хто тут? хто тут?».

Одного разу до зали забіг собака і застиг посередині – ціла зграя собак оточила його з усіх боків, зверху та знизу. Собака вишкірив зуби, і всі відображення відповіли йому тим самим. Неабияк перелякавшись, собака відчайдушно загавкав. Відлуння повторило його гавкіт. Собака гавкав дедалі голосніше. Відлуння не відставало. Собака кидався на всі боки, кусаючи повітря, його

відображення теж носилися навколо, клацаючи зубами.

Уранці слуги знайшли нещасного собаку бездиханням в оточенні безлічі відображень здохлих собак. У залі не було нікого, хто б міг завдати йому хоч якоїсь шкоди. Собака загинув, борючись зі своїми власними відображеннями.

– Тепер ти розумієш, – закінчив учитель, – усе, що відбувається навколо нас, є лише відображенням наших думок, почуттів, бажань, учинків. Світ – це велике дзеркало.

Усе могло скластися інакше, якби собака був трохи дружелюбнішим і простягнув лапу, повиляв привітно хвостом замість оскалу, сповненого злоби.

СЛИНА ЛЕВА

«Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас підняв свого часу. Покладіть на Нього всі ваші турботи, бо Він дбає про вас. Будьте тверезі, пильуйте! Ваш ворог – диявол – ходить і ричить, мов лев, шукаючи, кого б поглинути» (1 Петра 5:6–8).

Лев, знайшовши свою жертву, обходить її, залишаючи свою слину навколо, і ховається навпроти вітру. Тоді хижак починає ричати в землю. Налякана тварина намагається втекти, та куди б вона не кинулася, відчуває запах слини лева. Проте саме там, де причаївся звір, запаху немає, тому жертва обирає хибний напрям. Іноді наші проблеми як лев'яча слина. Диявол найбільше буде ганьбити там, де Бог найбільше хоче нас бачити.

Коли здається, що все в нашому житті йде шкереберть, ми схильні думати, що перебуваємо не там, де потрібно. Хочеться втекти від проблем і заспокоїтися. Постійна тривога, сумніви і розпач – зовсім не те, чого Бог від нас очікує. Причина, чому в душі немає спокою, – це бажання самим стояти біля штурвала свого життєвого корабля тоді, коли лише Бог знає, де підводне каміння й течія і як їх безпечно обійти.

Чи помічали ви, що в слові «смирення» заховане слово «мир»? Це даремно: лише тоді, коли ми змиряємося і дозволяємо Богові бути Богом, мир витісняє тривогу. Навіть якщо важко, мій Керманіч приведе до пристані. Головне, що я з Ним, а Він зі мною.

**Тетяна
Поломана**



Біжи назустріч

Іноді життєві обставини складаються так, що ми готові опустити руки. З'являються запитання на кшталт: «Можливо, просто варто змиритися і нічого не робити?» Ми не знаємо Божого плану для тієї чи іншої ситуації. Нам може здаватися, що наше життя прекрасне і нічого змінювати не потрібно, не варто до чогось прагнути, а жити так, як є. Та насправді нам потрібно прагнути до більшого, кожен наш день має бути наповнений Божою присутністю. Прагніть до небесного, а не до земного. Ваші пріоритети мають бути розставлені правильно, і ніщо не повинно порушити їх.

Коли я почала ходити до церкви, багато що стояло на заваді тому, щоб я відвідувала богослужіння. У день, коли я хотіла бути в церкві на молодіжній зустрічі чи іншому служінні, у мене були додаткові заняття з математики. Викладачка чомусь мене щоразу затримувала. Одного разу так вийшло, що часу залишилося обмаль, аби після навчання потрапити на зустріч у церкві. Тоді в мене було настільки сильне бажання дізнатися про Бога щось нове, що шлях, який я завжди долала за годину, того дня я пройшла

«Вставши, він пішов до свого батька. Коли він був ще далеко, батько побачив його й змилосердився; побігши, кинувся йому на шию і поцілував його» (Луки 15:20).

за 20 хвилин. Саме на тому служінні все в моєму духовному житті почало змінюватися. Я відчула, наскільки Бог потрібен мені, наскільки Він важливий у моєму житті.

Сьогодні Господь закликає тебе, незважаючи на обставини, які склалися у твоєму житті, бігти Йому назустріч, бігти так, як ніколи раніше. Адже саме сьогодні Він приготував для тебе щось особливе, те, що змінить твоє життя докорінно.

Мар'яна Кришка



ЛАМПА, ЯКА МАЛА СЛУГУВАТИ БЛАГОСЛОВЕННЯМ

У ніч на восьме жовтня 1871 року місіс О'Лірі, яка жила на західній околиці прикордонного тоді міста Чикаго, запалила свою газову лампу й пішла подоїти корову. Вона закріпила голову корови в стійлі, поставила лампу на підлогу, сіла на маленький стілець і почала доїти.

Того вечора корова чомусь була в поганому настрої. Вона брикнула задньою ногою, лампа перекинулася на підлогу, а місіс О'Лірі втратила рівновагу. Коли вона встала, було вже пізно: солома загорілася. Незважаючи на всі її старання, вогонь швидко охопив усю стару будівлю.

Дощу не було вже кілька тижнів, трава навколо хліва була суха. Сильний вітер підняв полум'я і перекинув його на сусідні будинки. Тоді майже всі будинки в Чикаго були дерев'яні, тому вогонь довго не вдавалося загасити. Вогненна буря дійшла до річки, опинилася на іншому березі й почала сіяти смерть і руйнування спочатку на південь, а потім на північ від центру міста.

Постраждала територія становила п'ять квадратних кілометрів, було знищено 17 тисяч будинків і завдано збитків на 196 млн доларів. Близько трьохсот людей загинуло у вогні, тисячі залишилися без даху над головою. А все почалося з невеликої газової лампи, яка мала слугувати благословенням.

Апостол Яків говорить: «Язик – це вогонь». Бог благословив нас мовою, за допомогою якої ми можемо допомагати одне одному. Та коли ми пліткуємо, критикуємо й обманюємо, ми паплюжимо чиясь добре ім'я, руйнуємо дружні стосунки й перетворюємо надію на попіл. У Біблії йдеться про «дар мов». Я пригадую, як один із перших проповідників нашої Церкви говорив: «Дар, якого ми справді потребуємо, – це дар тримати язик за зубами».

Ніколи не дозволяйте собі висловлюватися про щось або про когось доти, доки ви не переконаєтеся, що це правда, добра звістка, що ці слова принесуть добро, тільки добро.

«Ось який невеликий вогонь, а спалює такий великий ліс! Язик – це вогонь... опоганює все тіло і підпалює круг життя, а його самого запалює геєна» (Якова 3:5, 6).



ПОТУЖНІСТЬ РАКЕТИ ПРОТИ БОЖОЇ СИЛИ

Під час війни в будинок пастора Сергія Дацько в Харкові влучила ракета й не вибухнула. Ракета пройшла через дах і розкололася на три частини на другому поверсі. Потім упала на перший поверх, де перебував Сергій з дияконами та братами із церкви. Їх було шестеро. Сапери, бойові інженери, працюючи на місці з ракетою, повідомили: її потужність така велика, що вибух міг би знищити пів вулиці. Сергій живе на околиці міста, де лише приватні будинки. **Наш великий Господь урятував життя не лише шести братів, а й мешканців багатьох будинків на тій вулиці. Слава Господу, Який явив Свою славу!**



ГОСПОДА ЛЮБЛЮ ПОНАД УСЕ

Допоможи в Твоєму дусі бути,
У всьому бачити Тебе,
Як соняшник, що сонечка шукає
Й за ним голівку радісно веде.

Переведи нас, Господи Ісусе,
Через вагання, біль, і страх, і гнів
І обнови Своєю нас любов'ю,
Щасливих допоможи сягнути днів,

Аби ми Тебе щиро прославляли
У дружній, радісній сім'ї,
Про все, що нам зробив Ти, пам'ятали
І завжди дякувати могли Тобі!

Анна Кушнірик

Прикладом вдячності й постійного перебування в Господі для нас завжди була наша 90-річна бабуся Катерина. Їй багато чого довелося пережити: нестатки, хвороби, воєнні роки, голод, раннє сирітство, знущання, важкі випробування. Та все це не зробило жорстоким її серце. Вона зберегла любов до своїх дітей, родини, сусідів і всіх людей. «Та Господа, – каже вона, – я люблю понад усе своє життя. Усе, що я маю, Він мені подарував, не раз мене від смерті рятував».

Таких загроз реальної смерті, за її спогадами, було більше десятка. Це було явне втручання Бога. У п'ятирічному віці, коли на неї впав важкий дубовий стілець, вона з відбитими внутрішніми органами й запаленням непритомно пролежала шість тижнів. Лікування тоді не було жодного, і тільки Господь повернув її до життя. Відтоді Ісус постійно був поруч, даючи силу, охороняючи й рятуючи.



Уже в 77-річному віці, коли бабуся зайшла до комори по збіжжя, її покусали шершні, що зробили на стелі гніздо. Укуси були в голову й шию. Їх було так багато, що складно було порохувати. Лише з милості Божої вона тоді залишилася жива. Згодом ми зрозуміли, як рука Господня щохвилино керувала діями всіх лікарів: сімейного, швидкої допомоги, реанімаційного відділення лікарні. Слава Богу!

Бабуся Катерина уклала завіт з Господом у 87 років. Сьогодні для нашої родини вона приклад того, як жити в дусі покори й Божої любові.

«Посаджені в домі Господнім цвітуть на подвір'ях нашого Бога, іще в сивині вони будуть цвісти, будуть ситі та свіжі, щоб розповідати, що щирий Господь, моя скеля, і в Ньому неправди нема!» (Псал. 92:14–16).

НЕ ЗНАЮ, ЗВІДКИ БРАВСЯ БЕНЗИН



Це було взимку. Ми з молоддю зібралися поїхати до іншого міста на книжковий форум. Ми планували їхати двома машинами. Оскільки я був одним із водіїв, мені потрібно було забрати людей із сусіднього міста. Дорогою ми зупинилися, щоб відпочити, подихати свіжим повітрям, розім'ятися. Десь посеред нашого маршруту ми зупинилися, аби перекусити. Я перевірів залишок бензину, бак був наповнений на 1/3. Цього вистачило би приблизно на 100 км, можливо, трохи більше. Ми сіли в авто й поїхали далі.

У мене була думка заправити машину, але я її відкинув. Через 15–20 км я помітив, що почала блимати лампочка. Це означало, що бензину вистачить ще на 10–15 км. Я почав шукати авто-

заправну станцію, щоб заправитися та благополучно дістатися до місця призначення. Дорогою я став помічати, що одна АЗС закрита, інша ще будеється. Я непокоївся, оскільки лампочка почала мигати дедалі частіше. Невдовзі вона почала просто горіти. Я зрозумів, що так зможу проїхати щонайбільше 5 км, а до найближчої запланованої зупинки залишалося ще 30–40 км.

Тоді я пригадав, що на одному з таборів пастор розповідав свій досвід, як він з порожнім баком проїхав пів Європи. У нього також закінчився бензин, і вони тоді молилися. Я сказав усім своїм пасажиром, що потрібно молитися про ситуацію з бензином. Ми зателефонували друзям, які їхали попереду, і повідомили, що в нас закінчується бензин. ►

А вікна НЕ РОЗБИЛИСЯ...

Війна – страшний час. Час втрат, болю, відчаю, але водночас для людини, яка покладається на Бога, це також час дивовижних відповідей на молитву, прикладів щоденного Божого захисту й підтримки. За час війни я дізналася про декілька таких досвідів, які показують, що наш Бог живий і продовжує рятувати сьогодні так само, як і в старозавітні часи.

Поділюся історіями, які об'єднують спільна тема. Першу дивовижну історію розповів десятикласник християнської школи «Досвітня зоря», що в Києві. Під час війни Ілля з батьками жив у Києві. Його тато щодня їздив на роботу на підприємство. Одного разу, коли тато Іллі був на роботі, неподалік їхньої будівлі впав снаряд. Ніхто не постраждав, але вікна були розбиті у всіх кабінетах, крім одного. У цьому кабінеті під час вибуху людина читала Біблію...

Друга історія теж трапилася в Києві. Оксана хрестилася за місяць до війни. Її будинок розташований у районі Куренівка. Щойно розпочалися воєнні дії, вона дуже хотіла виїхати з Києва, але її 19-річний син був категорично проти. Жінка почала молитися, просити Бога показати, яка Господня воля для її сім'ї в такий жакливий час, і якщо Його воля на те, щоб вони виїхали, то нехай її син підійде ввечері до неї та скаже: «Мамо, я передумав. Я хочу виїхати. Ходімо збирати речі». Яким же було Оксаніне трепетне здивування, коли її

син увечері підійшов до неї та промовив слово в слово, як вона просила в молитві: «Мамо, я передумав. Я хочу виїхати. Ходімо збирати речі».

Вони зібралися й наступного дня виїхали зі свого району. А через день після цього ракета влучила в сусідній будинок. Від нього залишилися лише стіни, а в їхньому будинку повилітали всі вікна. Проте в квартирі Оксани вікна були цілі, а сама квартира неушкоджена! Сусіди дивувалися й не могли повірити, що таке можливо. Жінка в будь-якому разі залишилася б живою, але Бог зберіг її від додаткової травми та стресу. Справді, Господь не дає випробування, що понад наші сили!

Третій досвід пережили теж кияни. Наші друзі Олександр і Марія та їхні дітки, семирічна Надійка та 15-річний Назар, мешкають у районі Виноградар. Вікна їхнього будинку виходять на нещодавно збудований торговельний комплекс «Ретровіль», який був зруйнований ворожою ракетою у третій тиждень війни. Вибух був дуже потужний, сильно постраждали декілька будинків, що стояли поруч. У багатьох повибивало скло. Дім наших друзів розташований навпроти торговельного комплексу, метрів за 200. Того ве-



чора, уперше від початку війни, «Ретровіль» увімкнули. Адже коли розпочалися воєнні дії, на торговельному комплексі вимкнули всю ілюмінацію, увесь цей час він стояв темний. А тут його ввімкнули, як на новорічні свята. Діти підійшли до вікон і почали розглядати торговельний комплекс. Раптом, просто на їхніх очах, прогрімив вибух. Саме тоді, коли діти були біля вікна.

Як розповідала мені Марія, у неї було таке відчуття, ніби їхній будинок піднявся у повітря і знову опустився на землю. Вибухова хвиля відчинила внутрішні двері й вікно на балконі, але жодне з вікон не розбилося! «Бог урятував нас», – написали вони мені у повідомленні. І це справді так. Слава Богові за Його вічну милість і доброту до нас у таких жакливих обставинах.

Читайте Боже Слово – це величезна підтримка й захист!



**Вікторія
Ярош**

Вода і печиво НЕ ЗАКІНЧУВАЛИСЯ

Вони також почали молитися за нас. Так ми проїхали 10 км, АЗС не було, а автомобіль їхав, 20 км... Ми вже під'їжджали до тієї точки, де запланували зупинку і де є АЗС. Буквально перед колонкою машина заглухла. Я подивився на спідометр, аби дізнатися, скільки ми проїхали від початку блимання лампочки, і побачив, що близько 35 км. Це було нереально.

Я не знаю, звідки брався бензин, але Бог так благословив, що ми доїхали до АЗС. Я заправив автомобіль, і ми подякували Богу за Його неймовірну допомогу в дорозі. Слава Йому!

**Соколов
Віталій**

Хочу поділитися досвідом учителя мого сина Йосипа, який пережили люди під час війни в одному з міст України в березні 2022 року. «Моя подруга, – розповідає він, – жила у підвалі більше двох тижнів. Там від вибухів ховалося семеро людей. Вони мали всього два літри води та дві пачки печива. Усі їли й пили, скільки хотіли, але вода та печиво чомусь не закінчувалися. Це було чудо. У подруги була мрія побачити Божі чудеса на власні очі. Ангели співали з ними у підвалі. Опалення не було, проте там було тепло».

Ми Божі діти. Бог ніколи не залишить нас і не забуде про нас. Нехай цей невеликий досвід зміцнить віру

кожного. Ми як Божі діти повинні довіритися в руки нашого Небесного Отця. Слава Богу за Його чудеса.

Анна Н.



Невидимый ЗОНТ



Пока молитва за детей звучит,
Пока родители в слезах взывают,
Над ними зонт невидимый раскрыт,
Господь Своей рукой их укрывает.

За дочку, сына, просит Небо, мать.
Отец в тревоге Бога умоляет.
Мы за детей всегда должны стоять,
И пусть река молитв не иссякает.

Ведь мир жесток и в мире столько зла,
И столько боли, горя и печали.
Мы не имеем права замолкать,
Чтоб Божьи руки зонт не опускали.

ХТО БУЛИ ТІ ЖІНКИ?

У місті Волноваха сім'я пастора АСД два тижні перебувала в бомбосховищі разом з іншими людьми. Вони використовували свічки, щоб освітлювати й грітися. Люди були брудні, адже не мали змоги помитися, й задимлені від свічок. У суботу вранці сім'я пастора вирішила піти до церкви, адже, можливо, прийде хтось із членів Церкви. Проте там нікого не було, тож вони просто помолитися біля Дому молитви й пішли. Повертаючись до свого бомбосховища, вони зустріли двох чисто одягнених жінок. Сім'я пастора була шокована, що в цьому місті ще є хтось чистий і гарний, адже воно вже два тижні під ракетними обстрілами. Немає ні електроенергії, ні тепла, ні води, ні мобільного зв'язку. Коли вони підійшли ближче, ці дві жінки сказали пасторській сім'ї забирати все, що в них є, і якнайшвидше йти на центральну площу для евакуації. Сім'я пастора повернулася і сказала решті людей піти з ними, але ніхто не

хотів. Почалася бомбова атака, і вони знали, що мають іти саме зараз. З Божою допомогою пастор з дружиною вийшли на площу, і якась машина зупинилася, підбрала їх та евакуювала в безпечне місто, як їм сказали ті дві жінки. Нині міста Волновахи не існує.

Прочитавши цю історію, як ви думаєте, ким були ті дві жінки?

Андрій Опальник



РЕВНО МОЛИЛИСЯ

Я знаю, що таке бомбардування. Я знаю, що таке, коли вся сім'я біжить у бомбосховище, коли виють сирени по всьому місту. Я пам'ятаю, як це відбувалося з нами в Ізраїлі, але я також знаю, що може бути вище й сильніше за це. Ми жили в місці, яке називалося Батайн. Це невелике єврейське поселення людей, довкола якого жила величезна кількість палестинців. У нашому поселенні не було жодного нападу. Жодного нападу, тому що жінки, дівчата ревно молилися. Вони ділили книгу Псалмів по віршах і молилися цілодобово. У жодного терориста не виникало бажання напасти, наче перед ними стояла невидима стіна. Біля селищ, що охоронялися, де патрулювали солдати, завжди були

напади, а в нас ніколи не було, адже постійно підносилися молитви й подяка Всевишньому. Було таке відчуття, ніби перебуваєш на постійному зв'язку всередині якогось захищеного порталу. Тому тільки наш зв'язок із Всевишнім, любов до Нього й любов одне до одного можуть припинити воєнні дії щодо нас з боку нападників.



ЯКАСЬ МИТЬ



Це було давно, років десять тому, але я запам'ятала цей випадок на все життя. Була ніч. Я спала. Прокинулася через те, що хтось мене сильно штовхнув. На душі стало неспокійно. «Що сталося?» – запитала Господа. У голові з'явилася думка: «Молися за Ігоря». Ігор – це мій єдиний племінник, якого я дуже люблю. Я довго молилася, просила Господа зберегти його від усякого зла. До ранку

заснула, довіривши племінника люблячому Богові.

Минуло пів року, перш ніж ми з Ігорем побачилися. Я вже забула про ту ніч, коли молилася за нього. Коли ми зустрілися, він почав розповідати про своє життя в гуртожитку, про навчання в академії, а потім сказав: «Смерть була близька до мене, але я залишився живим». «Як?» – запитала я. Він розповів, що одного разу пізно прийшов з навчання, хотів розігріти ▶

Особливий ПСАЛОМ 91



Завила сирена. Мати схопила двох маленьких дітей і побігла до укриття. Вона завжди вірила в Бога і знала напам'яті псалом 91. Почалося бомбардування. Вони були в полі, а це пряме влучення. Раптом вона побачила невеликий сарайчик, забитий людьми. Мати хотіла влунути в цей сарайчик хоч своїх дітей, але їх звідти грубо виштовхали. У відчаї бідна жінка впала на землю, накрила дітей своїм пальто й голосно кричала псалом 91: «Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні Всемогутнього мешкає, той скаже до Господа: "Охороно моя та твердине моя, Боже мій", – я надіюсь на Нього!»

Скільки часу тривало бомбардування, ніхто не пам'ятав. Та раптом усе стихло. Діти не знали, живі вони чи мертві. Нарешті розплющили очі й вилізли з-під пальто. Навколо них було безліч вирв. Вони почали шукати сарайчик, де ховалися люди, проте замість нього була велика порожня яма.

Нині цій маленькій дівчинці, яку звуть Любов Гаврилівна, понад 80 років. Сьогодні вона, колишня комуністка й атеїстка, глибоко віруюча людина. Псалом 91 завжди був особливим захистом від переживань у її житті. І зараз, коли точиться війна в Україні, Любов Гаврилівна молиться псалмом 91 Богові, Який колись захистив її у війну. «*І Я буду Той Самий до старости вашої, і до сивини вас не носитиму, Я вчинив, і Я буду носити, і Я двигатиму й порятую!*» (Ісаї 46:4).

Наталія Ластюк

на плитці їжу, встромив вилку в розетку, а провід був оголений. Племінник різко смикнув за провід, штепсель вискочив із розетки. Усе тривало якусь мить. Він зрозумів, що дивом залишився живим. Зіставивши час цієї події та своєї нічної молитви, я подякувала Господу. Чудова Божа любов врятувала мого племінника від смерті.

Тетяна
Дзюба

ЗАКОН ТАЛІОНУ

Закон таліону, або рівнозначної відплати, – око за око, зуб за зуб – не обмежується часами Мойсея. Нині кримінальні кодекси багатьох країн складено за тим самим принципом. Іранка Амене Бахрамі навчалася в університеті на факультеті електроніки. Її однокурсник Маджид Мовахеді залицявся до неї, але дівчина не відповіла йому взаємністю. Два роки хлопець переслідував її, а одного дня, коли Амене чекала автобус на зупинці, він облив її обличчя сірчаною кислотою. Дівчина осліпла на обидва ока, обличчя залишилося спотвореним. Дотримуючись ісламських законів, суд виніс вирок рівнозначної відплати: очі за очі.

У призначений день Маджиду ввели анестезію, щоби потім закапати в кожне око по п'ять крапель сірчаної кислоти і таким чином позбавити його зору. Останньої миті Амене сказала, що прощає хлопця, який зробив її інвалідкою. Суд узяв до уваги її рішення, і Маджид зберіг свої очі. Суд зобов'язав його виплатити велику суму на лікування Амене. Прощення дівчини переважило закон таліону. Можна сміливо сказати, що її вчинок відповідає біблійному віршу: «*Нікому не платіть злом за зло, дбайте про добро перед усіма людьми*» (Римл. 12:17).

У давнину закон таліону застосовувався не для того, щоб люди мстили одне одному, а для того, щоб захистити винного від нерівнозначної відплати. Вираз «око за око, зуб за зуб» зустрічається в Біблії тричі (див. Вих. 21:24; Лев. 24:20; П. Зак. 19:21) і завжди в контексті закону – це підстава, на якій суддя

чи суд виносить рішення. Цей принцип не мав застосовуватися в міжособистісних взаєминах. Принцип може здатися жорстоким і немилосердним, але він був призначений виключно для контрольованого застосування в юридичній сфері.

Для суспільства, яке визнавало закон рівноцінної відплати, Ісус запропонував дещо революційне: не платити злом за зло. Скільки міжособистісних проблем можна розв'язати, застосувавши цей принцип! Та як може жертва, яка постраждала від ненависті й жорстокості загарбників, які зруйнували її країну, житло, забрали життя неймовірної кількості людей, не відповідати злом на зло? З людського погляду це неможливо, з Божественного – так.

Я молюся, щоб Господь зробив мене здатною не відповідати злом на зло у своєму серці, не стати жорстокою після війни в Україні та пам'ятати: «Бог за Своєю доброю волею викликає у вас і бажання, і дію» (Филп. 2:13).



БОГ СТІЛЬКИ ЧУДЕС ЗРОБИВ у нашому житті

Третього березня 2022 року ми із сином дивом вибралися під обстрілами в Маріуполі. У цьому нам допоміг Господь, адже ми безперестанку молилися. До цього ми декілька днів сиділи в підвалі, і псалом 91 не сходив з наших уст. Просили Бога, щоб ангели відбивали атаки ворога та стояли вогненною стіною навколо нас і підвалу, де ми перебували. Одного дня нас чотири рази накривало градами, і ми вже готувалися до смерті, але вони просто дивом перелітали через наш підвал і вибухали зовсім поряд. Мій син сказав: «Матусю, помолімося про наше покаяння». Уранці ми почували, що нас хтось кличе. Це був наш друг, який прорвався під обстрілами, щоб забрати нас. Ми не могли пові-

рити, коли побачили його. Ухопили, що було під руками, і поїхали. Усю дорогу ми ревно молилися та промовляли псалом 91. Ми безперестанку молилися... Коли приїхали в безпечне місце, син промовив: «Мамо, це чудо. Бог стільки чудес зробив у нашому житті за ці дні!» Я заплакала. Через день ми дізналися, що після нашого від'їзду в гараж, де ми ховалися, влучила бомба. Господь зробив чудо для нас. Він вивів нас і подбав про нас завдяки іншим людям. У нас ще залишилися рідні люди в Маріуполі, і ми нічого про них не знаємо. Ми віримо, що Бог збереже їх, адже надія тільки на Нього!

Оксана Сердюк

ВАЖЛИВА ВМ'ЯТИНА НА АВТОМОБІЛІ

Якось молодий чоловік їхав на новому автомобілі в чудовому настрої, наспівуючи веселу мелодію. Побачивши дітей, які сиділи біля дороги, він обережно об'їхав їх, збираючись знову збільшити швидкість, та раптом у машину вдарився камінь. Молодий чоловік зупинив автомобіль, вийшов з нього і, схопивши одного із хлопців за комір, почав кричати:

– Навіщо ти кинув камінь у мою машину? Ти знаєш, скільки вона коштує?

– Вибачте, будь ласка, – відповів хлопчик. – Я не хотів завдати шкоди вам і вашій машині. Річ у тому, що мій брат – інвалід. Він упав з інвалідного візка, а я не можу підняти його, він надто важкий. Уже кілька годин ми просимо допомоги, але жодна машина не зупинилася. У мене не було іншого виходу, крім як кинути камінь, інакше ви б теж не зупинилися.

Молодий чоловік допоміг посадити хлопчика в інвалідне крісло, намагаючись стримати сльози, що клубком підступили до горла. Потім він підійшов до своєї машини й побачив вм'ятину від каменя на нових блискучих дверях.

Багато років він їздив на цьому авто та щоразу говорив «ні» механікам на пропозицію відремонтувати вм'ятину на дверцятах, адже вона нагадувала йому:
**якщо ти проігноруєш шепіт,
у тебе полетить камінь.**

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:

UA753808050000000026006149457

МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

А есть ли печь, где б Бог не защитил?

А есть ли печь, где б Бог не защитил?
А есть ли место, где бы не услышал?
А есть ли буря, где бы не укрыл?
Беда ли есть, чтоб не помог Бог свыше?

И даже если веришь лишь чуть-чуть,
И даже если в сердце лишь молитва,
Бог скажет: «Это Я к тебе стучусь,
Чтоб слышать, что тобою не забыт Я.

Что в страхе доверяешься ты Мне, –
А сколько страхов враг уже посеял! –
Что голос Мой лишь слышишь в тишине,
А он все говорит: «Ты будь смелее».

Ведь ты со Мной для вечности живешь.
Ужели на погибель предназначен?
Когда за Мной уверенно идешь,
То кровию Моей твой путь оплачен.

Щит, ограждение – истина Моя,
Под крыльями Моими безопасно.
Не просто верить так, что рядом Я,
Но лишь поверив в это, будешь счастлив.

Не бойся, только веруй – будешь жить,
Не бойся, говорю тебе, не бойся.
Чем можешь, постарайся Мне служить,
Тогда уйдет из сердца беспокойство».

Молитва рушит скалы на Земле,
Молитва все победы совершает.
И Бог ли не ответит в них тебе,
Как на коленях ты к Нему взываешь?

А Бог ли не придет, не защитит,
Когда народ возвысит к Нему голос?
В молитвах прежде нужно победить,
А Бог готов сражаться за народ Свой.

От тяжести себя освобождай,
От всякого давления на душу,
Которое тебе приносит враг,
Пусть твоей душе просторно будет.

Чтобы имел свободу Дух Святой,
Он все подскажет, рядом, где б ты
ни был.

Не сомневайся, Бог всегда с тобой.
Он для тебя открыл объятия Неба.

А есть ли печь, где б Бог не был
с тобой?

Любой огонь как ветерок лишь будет.
«Лишь позови – и рядом ангел Мой.
Я прикажу – возьмет тебя на руки».



BOOKSON
Інтернет-книгарня

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО

ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
lifesource.ua

Можлива оплата картою «eПідтримка»



Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, В. Кривий
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

lifesource.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.